

Sygn. akt VIII Ka 945 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Katarzyna Grecka

przy udziale Prokuratora Bożeny Romańczuk

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 roku

sprawy K. Ś.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 20 listopada 2014 roku sygn. VII K 270 /14

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że :

- na mocy art. 42 §2 kk orzeka wobec oskarżonego K. Ś. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 (trzech).

II. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. Ś. został oskarżony o to, że w dniu 27 lipca 2014r. na drodze publicznej w miejscowości R., gm. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki A. (...)o nr rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,65 mg/dm³ w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem z dnia 20.03.2008r sygn. akt II K 410/07 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim oraz wyrokiem z dnia 14.06.2013r sygn. akt XV K 455/13 Sądu Rejonowego w Białymstoku XV Wydział Karny, czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem sygn. akt XV K 455/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, to jest o przestępstwo określone w art. 178a§4 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w H. wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII K 270/14 oskarżonego K. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§4 k. k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami postępowania w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425§1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego K. Ś. zaskarżył prokurator i powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 437§1 i 2 k.p.k. wyrokowi

temu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 42§2 k.k. poprzez nieorzeczenie przez Sąd w wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, podczas gdy zgodnie z cytowanym przepisem w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa znajdował się w stanie nietrzeźwości, Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 42§2 k.k. Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w §1 (przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji) był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177.

Sąd I instancji nie zawarł w treści wyroku w/w rozstrzygnięcia, pomimo że w jego uzasadnieniu przyznał jego obligatoryjny charakter. Tym samym rację ma prokurator, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia tego przepisu prawa materialnego.

Dlatego – na mocy art. 438 pkt 1 k.p.k. – wyrok należało zmienić poprzez uzupełnienie jego treści o w/w środek karny. Sąd Okręgowy podzielając argumentację prokuratora co do rodzaju oraz długości okresu jego zastosowania na mocy art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. Ś. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 3 (trzech). W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy.

Niewątpliwie ważne jest, aby instytucję określoną w art. 42§2 k.k. wykorzystać w taki sposób, aby odzwierciedlała ona przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez sprawcę i stosownie do tego stopnia, charakteru i sposobu nadużycia uprawnień uniemożliwiała mu prowadzenie pojazdów przez odpowiedni okres czasu. Wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów winien być wprost proporcjonalny do stopnia zagrożenia ze strony kierującego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stopień ten określają głównie okoliczności czynu, w tym m.in. rodzaj pojazdu, którym kierował sprawca, czas i miejsce popełnienia czynu oraz stężenie alkoholu we krwi kierującego.

Oskarżony K. Ś. kierował samochodem osobowym marki A. (...) około 18.15 na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości przekraczającym dwukrotnie stężenie wskazane w art. 115§16 pkt 1 k.k.. Trzeba również podkreślić, że oskarżony jest sprawcą uprzednio wielokrotnie karanym, w tym za czyny przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Po raz trzeci dopuścił się przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, po raz drugi w warunkach zaostrzonej odpowiedzialności z art. 178a§4 k.k. W obu przypadkach orzekane zakazy prowadzenia pojazdów odpowiednio na okres 1 roku i 2 lat okazały się nieskuteczne. K. Ś. w dalszym ciągu lekceważy zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu stwarzając poważne zagrożenie w komunikacji.

Powyższe okoliczności dowodzą, iż zasadny jest wniosek rzecznika oskarżenia o orzeczenie w niniejszej sprawie trzyletniego okresu obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Niewątpliwie uwzględnia on w pełni wskazane wyżej dyrektywy jego wymiaru, a nadto cele wychowawcze i zapobiegawcze kary oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nadto odnosząc się do stanowiska oskarżonego, który na rozprawie apelacyjnej wniósł o umożliwienie mu wyrobienia prawa jazdy kategorii B z uwagi na niezbędność takich uprawnień do dojazdów do pracy jednoznacznie stwierdzić należy, że nie mogło ono zostać uwzględnione także z innej przyczyny. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 395/09, LEX 395/09) z

zakresu zakazu prowadzenia pojazdów nie powinny być wyłączone uprawnienia do prowadzenia takiego pojazdu, przy którego prowadzeniu sprawca stworzył zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. Zatem fakt, że K. Ś. popełniając przypisany mu czyn kierował samochodem osobowym wyklucza umożliwienie mu ubiegania się o otrzymanie prawa jazdy kategorii B.

Z uwagi na to, że postępowanie odwoławcze było wynikiem uchybienia Sądu I instancji, na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – ze względów słusznościowych – należało zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.